

arden er
ook de
harmonia
ten zelfs
zenden.
essie alle
valse
het toch
Confessie
harmonia

opvatting
de van
t behulp
in beslis
leerge-
waardoor
gebracht.
et alleen
de Ker-
shotland,
Gerefor-
zels de
, en dat
XXI van
Christus
erk hiel-
et waren
Luther-
van de
met de
en. Maar
Kerken
therische
klaren,
a, die op
u, en die
en. Het
door de
de ver-
in ons
Gerefor-
de Con-
dat de
op hun
lijdenis
tot ver-
de voor-
ogen in
en con-
tole-
stellen
ag niet
herche
wilden,
e werd
van de
ederling
de Cal-

2.

concept-

akenen
4 der
id ver-
werking

m, die
i, niet
id van

laatste
btigde
tertee-
van in
in het
schikt

eraad,
wordt
in de
sevoe-
n als
opge-
ubbel
stures
ente-
lezen.
wordt

mber
stigde
in na
in tot
enen

enen
en is
ewijs
btigd
ver-

over-
van
en
den

ordt
dat
antal
n is

ning
den
Ker-

e do
met
eval
die
dan
den,

een
ordt
nen
sing
lot

ten
llen

vacaturen, dan vindt herstemming plaats tusschen degenen, die het vereischte stemmen-aantal niet verkregen. Bijt ook dan het aantal op deze kandidaten uitgebrachte stemmen beïnvloed het vereischte stemmen-cijfer, dan heeft de Kerkeraad voor de nog onvervulde vacaturen een nieuw dubbelgetal aan de gemeente voor te stellen, tenzij hij van het hem krachtens Art. 22 der Kerkenordening toekomende recht wil gebruik maken om zelf tot de vervulling dezer vacaturen over te gaan.

Art. 7. De Kerkeraad geeft zoo spoedig mogelijk aan de gekozenen kennis van hunne benoeming. Indien de gekozenen bezwaar maakt de benoeming op te volgen en de Kerkeraad deze redenen geldig keurt, wordt de naastvolgende in stemmen-tal als benoemd aangemerkt, behoudens de uitzondering in Art. 6 al. a. gemaakt.

Art. 8. De Kerkeraad zorgt, dat de namen van hen, die de benoeming opvolgen, op de twee Zondagen, die aan de bevestiging voorafgaan, aan de gemeente worden voorgesteld om door haar goedgekeurd te worden. Indien er tegen hen geen wettige bezwaren worden ingebracht, worden zij op den eersten (Zon)dag van het Nieuwe jaar volgens het Formular daarvan zijnde in hun ambt bevestigd in een openbare samenkomst der gemeente.

Art. 9. De Ouderlingen en Diakenen worden verkozen voor een diensttijd van twee (drie of vier) jaar en alle jaar treedt naar een vastgesteld rooster de helft (een derde of een vierde) af. De afstrijdenden zullen door anderen vervangen worden, ten ware naar het oordeel van den Kerkeraad het belang der Kerk hunne herkiezing raadzaam maakt, in welk geval de Kerkeraad hun namen op de kandidatenlijst zal brengen en aan de gemeente zal voorstellen.

De dienst der Ouderlingen en Diakenen vangt aan met hun openbare bevestiging en duurt, behalve in geval van overlijden of afzetting, zolang totdat de opvolger in het ambt wordt gesteld.

Art. 10. Bij tusschentijdsche vacaturen beslist de Kerkeraad, wanneer in de vacature zal worden voorzien. Bij de tusschentijdsche verkiezingen houdt de Kerkeraad zich aan de hier vastgestelde bepalingen behalve natuurlijk wat de tijdsbepalingen, betreft. Tusschentijdsche benoemingen worden zoo spoedig mogelijk bevestigd.

Art. 11. Bezwaren van formeelen aard tegen een verkiezing van Kerkeraadsleden moeten op dezelfde vergadering, waarop de verkiezing plaats heeft, worden ingediend. Alleen in dit geval heeft de bezwaarde, zoo zijne bezwaren niet worden opgelost, het recht zich op de meerdere vergadering te beroepen.

Art. 12. Onder den Kerkeraad wordt in deze artikelen steeds verstaan de breede Kerkeraad, d.w.z. de Kerkeraad met de Diakenen.

Natuurlijk kunnen in deze Concept-regeling door elken Kerkeraad de wijzigingen worden aangebracht, die hij noodig acht. Indien de Kerkeraad bijv. de gemeentelieden niet de gelegenheid wil geven vooraf de aandacht van den Kerkeraad op geschikte kandidaten voor het ambt te vestigen, dan kan Art. 2 worden wegge laten. Meent de Kerkeraad, dat alleen kunnen gekozen worden verklaard, die de zogenaamde volstrekte meerderheid hebben verkregen, dan kan de eerste alinea van Artikel 6 aldus gewijzigd worden: „Gekozen zijn degenen, die de meeste stemmen op zich verenigen, met dien verstande echter, dat in geen geval iemand als gekozen aangemerkt wordt, die een stemmen-cijfer verkreeg kleiner dan de helft van het aantal gemeentelieden, dat aan de stemming deelnam.“ En wil de Kerkeraad, wanneer enkelen der gekozenen bedanken, niet den naastvolgende in het stemmengetal als benoemd aanmerken, dan kan hij in Art. 7 bepalen, dat een nieuwe verkiezing zal plaats vinden. Voorts zijn in Art. 8 en 9 enkele woorden tusschen haakjes geplaatst, omdat de eene Kerkeraad hierin anders zal handelen dan de andere. De bevestiging der nieuwgekozen ouderlingen en diakenen vindt op tal van plaatsen op Nieuwjaarsdag plaats, maar men kan die bevestiging ook laten geschieden op den eersten Zondag in het Nieuwe jaar. En wat betreft het getal van de ouderlingen en diakenen, dat elk jaar afneemt, laat de Kerkenordening dit aan het goedvinden van elken Kerkeraad over. Ten slotte zij nog opgemerkt, dat in een zeer groote gemeente, waar de gemeentelieden niet in één vergadering kunnen saamkomen, maar wijksgewijze stemmen, de regeling natuurlijk een andere zijn moet. Maar voor zulke gevallen behoefde geen Concept-regeling te worden gegeven.

Op verzoek deelen we nog mede, dat afdrucken van deze Concept-regeling bij het bureau van De Standaard te verkrijgen zijn voor Kerkeraden of Kerkeraadsleden die dit wenschen, wanneer zij daarvoor twee postzegels van vijf cent overmaken.

Dr. H. H. K.

Leestafel.

1. Dr. J. R. CALLENBACH. HET BROOD DES LEVENS. Nijkerk, G. F. Callenbach.
Dit boek, met illustraties in kleuredruk door WILLIAM HOLZ, beschrijft, op grond van de gegevens der Schrift, 12 gebeurtenissen uit het aardse leven van onzen Heiland.
De opschriften zijn: 1. Op den berg, 2. Groot geloof, 3. De groote zondares in Simons huis, 4. De geraakte dochter die dak neergelaten, 5. Jans' dochter, 6. Spijtiging der vijftien, 7. De storm op zee, 8. De groote belijdenis, 9. De verheerlijking op den berg, 10. De tien melaschen, 11. Maria en Martha, 12. Een zoon van Abraham.
De Rotterdamse predikant beschrijft al dit gebeuren zoo, dat het als in een levend beeld voor den lezer komt te staan, waarbij dan de

verlichting door HOLZ dat concreet maken nog verhoogt.

Reeds dit „als voor de oogen geschilderd“ is een kwaliteit van het boek, die het aanbeveelt en theologanten zoowel als beginnende dominees, die in deze kunst nog weinig vaardigheid hebben, zullen goed doen wanneer zij door lezing van HET BROOD DES LEVENS, ook uit esthetisch oogpunt, bij Dr. CALLENBACH in de leer gaan.

Maar het boek heeft nog andere en hoogere kwaliteiten. De schrijver heeft zich als geloovige in de gegevens der Schrift zoo weten in te leven, dat waar hij ze componeerde, uit elk dezer 12 composities een eigen melodie opklinkt, die u aan het tijdelijk-aardse ontvoert, telkens één zijde van de heerlijkheid van JESUS doet ontkomen en u alle 12 in de stemming van het eeuwig hemelsche brengen.

De illustraties van WILLIAM HOLZ, ietwat bont, maar wat men overziet wij het beelding is van Oostersche omgeving, doen het wel. Het minste die van THABOR, wat saamhangt met de omstandigheid, dat het onzichtbare en onafhankelijke der ware werkelijkheid, zich, zij het ook niet adequaat, nog wel laat beelden in woorden, — de Schrift gebruikt in dit geval dan maar: „als van“, — maar allernist in lijnen en kleuren, of ook „eenig gesneden beeld“.

Ook PLATO wist dat al en LESSING schreef er een verhandeling over.

Laat mij er nu nog bij vertellen, dat dit mooie boek van Dr. J. R. CALLENBACH: HET BROOD DES LEVENS, een gelijksoortig en niet minder gelaagd werk is, dan het vroeger hier door mij besproken boek van Dr. E. J. W. POSTHUMUS MEIJES: DE OPGANG VAN DE HOOGTE EN ALLE even als dit in de CHRISTELIJKE BIBLIOTHEEK van CALLENBACH is verschenen, doch ook even als dit atzondelijk verkrijgbaar is.

J. MAX RUDOLPH, ZIELESGROEID, La Rivière en Voorhoeve, Zwolle.

Dit boek ligt al een tijd op mijn tafel.

'k Was er al aan begonnen, maar staakte al spoedig en heb het dan nu, meer uit plicht dan met neiging, doorgelezen.

Het is 'n product van dat genre Duitse geestelijke literatuur, ook wel christelijke, die, bij de welldere vegetatie van dit product op onzen inlandschen bodem, het importeerden tot een uilen-dragen naar ARTIKEL maakte.

Maar zij aan wie de evolutie onzer belletristie in de vorige eeuw, spoorloos voorbij is gegaan, zullen het, na lezing, niet onvoldaan uit handen leggen en het, in de vaste overtuiging, dat ze er geen kwaad uit zullen leeren, ook aan de rijpere jeugd onder hun familie en kennissen, in handen geven.

3. GEREFORMEERD THEOLOGISCH DRUSCHRIJF. Redactie Dr. G. CH. AALDER, Dr. T. HOEKSTRA, Dr. G. KEIJZER, Dr. C. LINDENBOOM en Dr. J. RIDDERBOS. Uitgave van E. J. Bosch Binn, Baarn.

Uit het Februari No. van dit tijdschrift moet ik hier nog de aandacht vestigen op het artikel van Dr. F. W. GROSHOEDE: DE LEIDENDE OORZAKEN IN PAULUS' ISTE BRIEF AAN DE CORINTHIËRS. Wijl deze brief, oppervlakkig bezien, niet anders biedt dan een behandeling van allerlei los naast elkaar staande zonden en moeilijkheden, die de KORINTHIËRS gevonden werden, heeft meer dan een N. Ticus gepoogd er één leidende gedachte in te vinden. Na kritiek op dergelijke pogingen geeft Prof. G., op grond van exegese, als voor beter, dat, in verband met den herhaaldelijk in den brief voorkomenden term *exousia*, de leidende gedachte zou zijn: „de bestrijding door PAULUS van den geestelijken hoogmoed.“ *Exousia* vertaalt door „bevoegdheid“, verstaat G. daaronder, „dat niet den recht heeft om iets te doen, maar niet den plicht“; „dat het integendeel onder bepaalde bepaalde omstandigheden plicht kan zijn van zijn bevoegdheid geen gebruik te maken“. „Om deze kwestie gaat het nu in 1 Kor.“ Het verkeerde gebruik dezer *exousia* door de Corinthiërs, waarbij zij vergaten, „het niet alles sticht“ en daartoe ook rekenenden handelingen waartoe zij allerminst bevoegd waren, zoo volgens G. zijn oorsprong vinden in hun geestelijken hoogmoed. Deze bewering krijgt, door de nauwkeurige en bezonnen exegese waarop Dr. GROSHOEDE haar grondt, een naar het mij voorkomt, aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid.

Deze STUDIE, die ook voor de ETHEK haar belang heeft, verdient zeker de aandacht van hen, die zich de Theologie tot studievak kiezen.

4. De 2e Afdeling van SCHILD EN PINT, uitgave van J. H. KOK, Kampen, is geheel ingenomen door een niet minder belangrijke Studie van Dr. J. RIDDERBOS, den O. Ticus aan onze Theologische School, over: DE MESSIAANSCHHEID BELIJDEN EN DE NIEUWWE ONTDEKINGEN.

In verband met de, sinds den aanvang der vorige eeuw in Egypte, Assyrie, Babylonië en geheel Voor-Azië gedane vondsten, gaat deze Studie bepaaldelijk over „de op vele bladzijden van het O. T. beschreven MESSIAANSCHHEID BELIJDEN, die naar veler oordeel in een geheel nieuw licht komt te staan door wat wij thans weten van verwachtingen, die in overvloedige reeds aan de eeuvers van Euphrat en Nijl zijn gekoesterd geworden.“

De resultaten zijner STUDIE, in dit ook voor niet-Theologen bestemde tijdschrift, van Prof. RIDDERBOS aldus samen: „Terwijl men van de zijde der „Nieuwe School“, gaarne spreekt van het verrassend nieuwe licht, dat uit de Oud-Oostersche wereld geworpen wordt op Israëls heilsoverwachting, valt bij de rechte beschouwing de nadruk op iets anders: het beeld, dat men aangaande Babels en Egyptes heilsoverwachting ontwerpt vormt de donkere schaduw, waartegen het in Israël ontkoken licht der Messiaansche heilbelofte te schooner uitkomt.“

Deze STUDIE, die ook voor de ETHEK haar belang heeft, verdient evenzeer de aandacht theologen en theologanten.

5. Uit de MAART-AF. VAN STEINEN DES TIJDS, uitgave van G. J. A. Ruys, breng ik, als bij de wisselwerking van Christendom en Cultuur, naar het mij toechijnt, inest belangrijk, hier naar voren het artikel van Dr. J. C. DE MOOK: GORTER'S OUDER NIEUWE MUKIJK. Het artikel bevat een vergelijking tusschen de twee werken van GORTER, zijn MEI en zijn PAN, welke vergelijking dan ten nadeele van het laatste is.

„Men is een symphonie, en PAN bedoelt er een te zijn“. (pag. 12).

En op pag. 24 van DE MOOK zijn klemmend en goed gedocumenteerd betoog aldus sam: „Dat wij denouden wij hier beter vinden, dan den nieuwen is niet uit gewoonte of genis aan instemming met des dichters levensbeschouwing, gelijk voldoende gebleken kan zijn uit de artikelen, die we aan Henriëtte Roland Holst hebben gewijd. Maar het is, omdat we niet weemoed zien, dat Gorter van zijn voetstok is gevallen en door zijn oecoonomisch inzicht zijn dichterschap heeft verloren.“

„Of het voor altoos is? Wie zal het zeggen? We kunnen over het heden oordeelen en dat geeft weinig hoop voor de toekomst.“

„De verdienste van MEI is, op geheel eenige wijze het probleem gesteld te hebben.“

De teleurstelling van PAN is, dat het op slechte manier een mislukte oplossing geeft.

En het artikel over HERMAN GORTER, in wien, ook na wat DE MOOK schrijft, het mij dunkt, dat de dichter schuil is gegaan achter den sociaal-democraat, gelijk eens in MOHAMMED de profet achter den politicus, eindigt met deze woorden:

„Wij weten, dat alleen het kruis van Christus, hoe ook gesmaad, in staat is de verzoeking te geven. „Geen God en geen Meester“, moge thans Gorter's ideaal zijn, daarin is evenmin vrede als in Bolder's zichzelf tot een God zijn. De vergankelijkheid heeft de onvergankelijkheid niet. Eerst wanneer wij door het geloof in Christus den dood overwonnen hebben, kunnen we de taal des Apostels verstaan, die ons leert deze wereld te gebruiken als niet misbruikende, want de gedaante dezer wereld gaat voorbij.“

Dit artikel zij bijzonderlijk aanbevelen aan die jongeren ook onder ons, die zonder nog het rechte onderscheidingsvermogen te bezitten om „het kostelijke van het suode uittrekken“, toch aan de lectuur der Nieuwen doen.

G.

Uit de Pers.

Nu de tijd weder aanbrekt, dat de jonge lidmaten der gemeente belijdenis zullen afleggen, is het wel goed, dat op de betekenis van dit belijdenisden in onze Per. gewezen wordt.

Dr. A. Kuyper Jr. doet dit in de Rotterdamse Kerkbode op de volgende wijze:

Het Avondmaal dat omtrent Paschen gevierd wordt, is voor vele jongelieden een gebeurtenis van groot gewicht. Het is van een gewoonte dat zij, die voldoende catechetisch onderwijs genoten hebben, tot jaren des onderscheids zijn gekomen, en in wier hart lust is tot de vrees des Heeren, op dien tijd openbare geloofsbelijdenis afleggen en daardoor toegang erlangen tot het heilig Avondmaal.

Dat is een blijde dag voor de vaders en moeders die hun kroost in de vrees des Heeren hebben opgevoed, en als zij die heerlijke vruchten der genade in hun kinderen zien, kunnen zij den Heere niet dankbaar genoeg zijn voor die weldaden. Als in een Christelijk huisgezin kinderen geboren worden, dan weten goddelijke ouders van het Verbond der genade. Die zoeken zij naarstig den Heiligen Doop voor het hun geschonken kruis, en zij bejerven zich ten zeerste voor de opvoeding in de leer der waarheid en zij vertrouwen biddend op Gods belofte „Ik ben uw God en van uw zaad“. Maar zij weten nooit van te voren in welke kinderen van hun kroost God de Heere zijn belofte zal waarmaken. Niet de kinderen des vleesches, maar de kinderen der belofte worden van het zaad geresend. En evenals in de dagen van het Oude Testament het voortdurend bleek dat niet alles Israël was wat uit Israël was, dat er naast Israk ook een Ismaël geboren werd in de tent van Abraham, dat er naast Israk ook een Esau leefde naast Jacob in het huisgezin van Israk en Rebekka, zoo licht het ook in de beëdiging van het Nieuwe Testament voortdurend het geval te zijn. Niet al de kinderen van vrome ouders verkiezen te wandelen in den weg van vader en van moeder. Er zijn zonen en dochters die den weg des Heeren verlaten en de wijde wereld ingaan. Het komt voor dat in één huisgezin, om den wille des Heeren, de zoon tweedrachtig is tegen den vader, de dochter tegen de moeder, en dat zij des menschen rijnand worden die zijn huige-nooten zijn. Ook hierin wordt een woord van den Heere Jesus vervuld. Gods genade gaat wel van geslachte tot geslachte, maar is geen erfgoed voor alle kinderen.

Maar zoals vrome ouders een selversverdi kunnen hebben, als zij voor hun oogen zien dat hun kinderen afhoereren en aan God den trotschen nek toekeren, zoo verbeugen zij zich ten eerste en danken er God innig voor als zij bespreuen, dat ook in het hart hunner kinderen liefde voor den Heere en voor Zijn dienst gevonden wordt, en als dat openbaar wordt door de gewichtige keuze, die zij doen bij het afleggen der openbare belijdenis.

Een dag van blijdschap is het ook voor de kerk des Heeren, als zij zien mag dat een schare van jongelingen en jongedochters, die als kleine kinderen in haar midden den heiligen Doop ontvangen hebben, en die in het midden der gemeente zijn opgetreden om de beëdiging van het Woord, komen tot de goede keuze voor tijd en eeuwigheid en zich verbinden aan den dienst des Heeren. De kerk doopt weliswaar al de kinderen die in het Christelijk gezin geboren worden, en zij brengt ze allen onder de middelen der genade en arbeid aan de zielen.

Maar zij doet dat in hope, en denkt aan het lied van den slaar, die hier bedrukt met tranen zaait, weenend voorigat en het al zaait, maar eerst juichen zal als hij vruchten maait. De kerk weet dat het goede zaad soms door de vogelen wordt opgegeten, soms valt in steenachtige aarde, soms ook in de doornen. Zij liet het voor ogen, dat menigmaal om aan de beëdiging van het Woord, later niet meer met Hem wandelen. Maar als uit die groote kinderschaar die eens den heiligen Doop in Gods Huis ontving, te zijner tijd de jongelingen en jongedochters komen om, dankend voor wat zij ontvingen, dien heiligen Doop voor eigen rekening te nemen, vrijwillig aan 's Heeren dienst zich te verbinden en Hem hun harten te wijden, dan ziet de kerk de eerste vruchten van Gods genade, en het is voor de gemeente een dag van blijdschap en dank aan den Heere.

Maar niet minder is het een dag van gewicht en betekenis voor de jongelieden zelve die belijdenis des geloofs afleggen in het midden der gemeente. Zij zijn geboren in het Christelijk gezin, zij hebben een opvoeding gehad in de vrees des Heeren en zijn niet de waarheid bekend gemaakt in het huisgezin, in de school en in de kerk. Doch toen waren zij kinderen en hadden in alles zich te schikken naar vader en moeder en zij ontvingen met hun gegeven werd. Maar het oogmerk is gekomen dat zij niet meer kleine kinderen zijn, dat ze groot geworden zijn, dat ze komen moeten tot een zelfstandige keuze.

Wat is het heerlijk als de jongeling of jongedochter, volwassen geworden zijnde, na ernstig onderzoek van het eigen hart, in oprechtheid voor Gods aangezicht bejungen mag: toen ik een klein kind was hebben mijn vader en moeder mij laten doopen, maar ik wist daar toen niets van, doch nu groot geworden zijnde en met bewustheid levende, dank ik den Heere dat ik in mijn kinderjaren dien Doop ontvangen heb. Was ik toen niet gedoopt, ik zou nu uit eigen beweging om den Doop vragen en niet rusten voor ik den heiligen Doop ontvangen had. Maar nu ik als kind zonder mijn weten gedoopt ben, nu neem ik als volwassene dien Doop voor eigen rekening en wensch uit eigen begreep in het midden der wereld als een gedoopte in Jesus naam te leven.

Laat dan voor niet een jongeling of jongedochter het doen van belijdenis een kerkelijke formaliteit die men uit gewoonte waarmkent. Het is niet goed belijdenis af te leggen omdat het gewoonte is op te rekenen leeftijds rijks te doen en daarmee het catechetisch onderwijs te besluiten. Belijdenis doen is een zaak van heiligen ernst. Het is het voor eigen rekening nemen van den heiligen Doop, het belijden van zijn persoonlijk geloof en toegang ontvangen tot het heilig Avondmaal.

Officiële Berichten.

Particuliere Synode van Overijssel.

De vergadering der Particuliere Synode van Overijssel zal D.V. gehouden worden Woensdag 5 Juni a.s. te Almelo.

Punten voor het agendum en opgave van de namen der afgevaardigden worden ingewacht vóór 5 Mei a.s. aan het adres van den eest-ondergeteekende, Molenkampark 28.

Namens den Raad der roepende Kerk van Almelo.
B. A. KNOPFERS, praeses.
J. W. GOMBERT, scriba.
Almelo, 18 Maart 1918.

De Raad der Gereformeerde Kerk te 's-Gravenhage brengt bij deze ter kennis, dat de heer Mr. J. F. Dijkstra, thans aldaar wonende, het verband met de Gereformeerde Kerken in Nederland heeft verbroken en misdien de bevoegdheid om in den dienst des Woords voor die Kerken op te treden, heeft verloren.

Door de Classis Dokkum der Geref. Kerken werd in haar vergadering van 14 Maart 1918 praparaatir geëxamineerd en met algemeene stemmen toegelaten om te staan naar de bediening des Woords de heer W. de Roos, Theol. cand. aan de Vrije Universiteit, wonende te Rinsumageest. Namens de Classis, vrn.
N. D. v. LEUKWEN, ass.
Munsterwoude, 15 Maart 1918.

Gereformeerd Traktaatgenootschap „Filippus“.

De tweede zending boekjes en traktaat voor het jaar 1918 wordt den leden toegezonden.

De e.v. Bestuursvergadering wordt D.V. gehouden Donderdag 11 April 1918.

Stukken voor deze vergadering worden tot 9 April ingewacht bij ondergeteekende.

Namens het Bestuur van „Filippus“,
J. TER BORG, te Secr.
Wolvega, 16 Maart 1918.

Kort verslag van de vergadering der Geref. Kerken in de Classe Klundert, op Dinsdag 19 Febr. 1918, des voorm. 10.15 te Zevenbergen.

Art. 1. Het moderamen: Dr. L. G. Goris, praeses, Dr. A. L. Ruys, scriba, Dr. D. Sikkell, assessor, neemt zitting.

Art. 2. De praeses opent de vergadering met het lezen van een gedeelte uit Gods Woord, en gaat over in gebed.

Art. 3. De D. D. Basoski en Hummelen onderzoeken de credentiebrieven en rapporteeren, dat alle kerken vertegenwoordigd.

Art. 4. De notulen der November vergadering worden door Dr. Sikkell gelezen, en door de vergadering onveranderd vastgesteld.

Art. 5. Op voorstel van den quastor, br. Schalekamp, wordt besloten de gelden van de hulpbehoevende Kerken aan het einde van elk kwartaal uit te keeren.

Art. 6. Dr. Goris rapporteert inzake den evangelisatie-arbeid. In Roosendaal is het kerkgebouw in gebruik genomen. De catechisatie worden waargenomen door Dr. Goris. In Heerlen is het aantal kerkzangers tot 140 gestegen. In Eindhoven mislukten de pogingen tot het oprichten van een Zondagschool in Philipsdorp. Roermond beproefde een ouderling uit Venlo te krijgen, wat tot heden niet gelukte.

De penningmeester, Dr. Nomes, deelt mede, dat de uitgaven zeer stijgende zijn, en de inkomsten dalende, waarom hij de kerken zeer tot overvaardigheid opwekt.

Art. 7. De quastor br. L. J. Schalekamp brengt het jaarrapport uitgaande zijn arbeid.

Art. 8. De kerken van Moerdijk en Raamsdijk worden aangewezen als Depp. voor tusschentijdsche approbation en losmakingen.

Als secundi-deputaten over den Classicaal Zendingdag benoemt de vergadering Dr. J. J. Koopmans en Dr. D. Sikkell.

Art. 9. De vacaturebeurten worden a.s. volgt geregeld: Willenstad: Dr. Nomes, Dr. Hummelen, Dr. Ruys. Roosendaal: Dr. Koopmans en Dr. Sikkell.

Classis 's Bosch: Genderen: Dr. Goris. Vrijhoeve: Dr. Basoski.

Art. 10. De vergadering neemt kennis van een protest uit Moerdijk. De classe benoemt tot deputaten om haar op de volgende vergadering van advies te dienen: Dr. Koopmans, Dr. Sikkell, oud. Sijling.

De kerken van Klundert en Moerdijk ontvangen advies in zake een tuchtaak.

Art. 11. De classe besluit niet in behandelings te mogen nemen een voorstel van een der kerken om terug te komen op een in de vorige vergadering genomen besluit. De reden hiervan is, dat de voorstellende kerk zich niet beroept op Gods Woord, de Belijdenis of de Kerkenorde.

Art. 12. De kerk van Moerdijk wordt belast met de samenroeping van de classische vergadering, te houden D. V. Woensdag 1 Mei, te Breda.

Art. 13. De assessor eindigt met dankzegging, waarna de praeses de vergadering sluit.

Op last der classe

D. SIKKEL, Assessor.

Buitenland.

Engeland. Destemming in Engeland.

In menig Engelsch blad wordt in deze dagen een toon aangeslagen, geheel verschillend van dien welken men vóórdat Rusland uit de rij der strijdvoerende volken was uitgevallen, deed hooren. Een Christelijk blad, tot nietoe vrijwel optimistisch omtrent den afloop van den oorlog gestemd, gewaagt er nu van, dat de militaire toestand op zijn minst genomen ernstig en teleurstellend is. Rusland is uitgevallen en Amerika kan nog niet zijn volle kracht op het Westelijk front laten gelden, en daarom zal de overwinning alleen ten koste van groote inspanning en van nieuwe zware offers kunnen behaald worden. Toch koestert men vrees, al is er gewilligheid om de offers te brengen, dat de overwinning in den waren zin van het woord niet zal verkregen worden. Want de militaire factor is niet de eenige waarmede men rekening houden moet.

Er zijn tekenen, zoo betoogt het Christelijk blad, waaruit men kan opmaken dat de Engelsche arbeiderswereld zich gaat verzetten tegen het voortduren van den oorlog. De Engelsche regering heeft zich tegenover de arbeiderswereld jammerlijk zwak betoond. Zij heeft met de „Labour“ compromis of compromis gesloten. Gelukkig de man in de fabel die, door volven achtervolgd, tevergeefs nu eens dit dan weder dat van hetgeen hem toebehoort den hongerigen dieren toewierp, om hen te bevredigen, zoo heeft de regering getracht een deel der gemeenschap, dat verlicht wordt van onvaderlandlevende gevoelens, tevrede te stellen, totdat ten slotte „Labour“ meester van den toestand geworden is. Toen het ging om het verbieden van sterke drank gedurende den oorlog, deed een deel van de Labour-partij zijn

bedreigingen hooren, en de regering capituleerde. Nu bedreigt ons weer van dezelfde zijde een waardeeloze vrede, waarbij niets bestaat wordt. De Duitse vijand heeft naar alle waarschijnlijkheid de werkstakingen te Berlijn in zijn eigen pers onomwonden laten bekend worden, met het doel om de Engelse Labour partij een valsche besef van internationale democratische unie te geven. Daarbij wordt door de gebrekkige voedselvoorziening veel ontevredenheid gewekt. In Londen en in andere plaatsen die het meest te lijden hebben door aanvallen van Duitse vliegtuigen, behoort er maar een dramatische gebeurtenis plaats te hebben, om een critische factor in het leven te roepen, m. a. w. om een opstand uit te lokken.

Er zijn nog vele andere factoren die ontstemming te weeg brengen, als de afkeer van het soldatenleven, veler ontevredenheid met de legerverzorging, de ervaring van soldaten die van het front terugkeerden of ontslagen werden, ten opzichte van hun pensioen enz., de overtuiging dat sommige bevoorrechte menschen enorm profiteerden van den komst van de natie. De kerken zijn door de proef van den oorlog in haar geestelijke armoede ten toon gesteld. De meerderheid van het volk is ontkerkend. De „Convocation“ van de Staatskerk en analoge vergaderingen van de vrije kerken, hebben zich geopenbaard als niet in staat te zijn den ernst van den toestand te begrijpen. Zij hebben geen oog voor het feit, dat wanneer de oorlog niet goed gewonnen is, er niet een zoodanige reconstructie zal plaats hebben, waarover zij op vrome manier spreken.

Op deze manier gaat de schrijver voort om ten slotte te betoogen, dat niet zij, gelijk zoo veel beweerd wordt, die de sterkste zenuwen hebben, zullen overwinnen, maar zij die op God vertrouwen.

Wij meenen dat de schrijver van dit artikel de stemming in Engeland getrouw wedergeeft. Het volk is bezig zijn zelfvertrouwen te verliezen. Ach, mocht het zijn oog vestigen op den God van hemel en aarde, die zoo kennelijk niet Zijn gerichten op aarde is. Als er gebukt wordt voor Zijn heilige Majesteit, kunnen wij verwachten dat er een einde komt aan den gruwel der verwoesting die de volken teistert.

Gemeen Nieuws.

Finland. De ontzettende nood waarin de Duitschers in Finland tengevolge van het woeden der Russische moordenaarsbenden verkeerden, is door de bladen bekend. In een particulieren brief, die in Duitschland door een predikant ontvangen werd, wordt dringend om de voorbede der geloovigen gevraagd. In dien brief staat: „Er is niet één Bartholomeusnacht, maar een gansche reeks van zulke nachten en dat niet op één plaats, maar op verschillende plaatsen, geweest. Wij die burgers door de Bolsjewik gedwongen werden alle wa, ens uit te leveren, zijn zij geheel in de macht der bandieten overgeleverd. Deze dringen des nachts in particuliere woningen binnen en doorsteken de jonge zonen van onse beste families, dikwijls in tegenwoordigheid van hun arme ouders. Vele andere feiten konden genoemd worden, maar die zult gij uit de bladen vernemen. Bidt toch, met uw vrienden, om Jesus' wil voor ons arm vaderland; het zijn toch uwe geloofsgenooten en voor een groot deel uwe bloedverwanten. Wij gelooven in de kracht van de voorbede en ervaren daarvan dikwijls in het leven de vrucht, en daarom veroorloof ik mij, u in dezen vreeselijken nood deere zaak zoo dringend mogelijk op het hart te binden.“

Eene gemeente die zich zeer geholpen heeft. In 1913 werd te Hamburg de ultra-modern predikant Heijndonk benoemd. Het geloofv de van de Hamburgsche Landskerk besloot toen voor de St. Johannes-kapel in Hammerbrook, deel uitmakend van Hamburg, een rechtzinnig predikant te benoemen. Kort voor het begin van den oorlog kon de pastoraal arbeid aan de kapel worden begonnen, met het gevolg, dat in 1917 reeds 714 Avondmaalgenoten geteld werden en 30 belijdenis des geloofs aflegden. De schaal-collecte voor de kapel, bij den uitgang der Godsdiensstofeningen gehouden, bracht 2000 Mark op, terwijl nog 2000 Mark den predikant der Johannes-kapel werd ter hand gesteld. Daardoor werd een begin gemaakt met de uitvoering van het plan, om elk stadsdeel een plaats te geven waar de Christus naar de Schriften verkondigd wordt. In welke verhouding de predikant der St. Johannes-kapel tot het bestuur der Landskerk staat, is ons onbekend; wel weten wij dat diens ambtelijke handelingen, als bediening van de H. doop, enz., door het bestuur der Landskerk als wettig erkend worden.

WINCKEL.

Voor Kinderen.

VELEERLEI WEGEN.

XXIII.

NIJWE DINGEN.

Een dag of vier, vijf gingen zeer genoeglijk voorbij. De huishoudster was gekomen en bleek in allerlei juist degene te zijn, die wij behoefden. Zij had hier reeds een paar jaar gewoond, was van alles op de hoogte en was daarbij een vriendelijke, voorkomende vrouw die niet maar haar taak vervulde, doch ook trachtte iets voor anderen te zijn.

Van goede kennissen werden wij na enkele weken hartelijke vriendinnen en zijn dat gebleven tot op den huldigen dag. Een der hoofdredenen daarvoor lag wel daarin, dat de huishoudster niet alleen in jaren mijn meerdere was, maar ook en verweg in kennis van de wege des Heeren. Het trof mij reeds den tweeden dag haar bij het huishoudelijk werk een pijnlijk te hooren zingen. Het was — ik herinner het mij nog zeer goed, wel een bewijs dat het indruk op mij maakte — het eerste vers van Ps. 19:

Het